

CZIGÁNY GYÖRGY

Hajnal

Gyűrött ágból maga kel ki.
Föl-alá jár, megy mezőn át.
Nincs pásztor, csak holdfény, akol
és dicsőségbe fölnyúló fák.
Elácsorog álmaimban.
Ásít néha, almát hámoz.
Lét és nemlét összehajol.
Közeledem már apámhoz.

Lacrimosa

Csak lenni elég, más fölösleges.
Emlék: a halál mosolya, szemközt
az enyészet hű fegyvereivel.
Megttagdom fölfalt jelen időm
nappalát, éjszakáját. Nyár van
és holdvilág. Ragyog
felettem a teremtés
halottas-háza! Szelíd
mezítelenség gyúlna ott
a fekete-rigók dáridójában.

Áhítat

Elfülő lélegzet is szavatolja:
már megkerült, mi veszni fog.
Valaki elmegy. Miért másik
a fénykép-merev táj utána?
Vackaink melegsége hit-titok.
Beköltözünk a pusztulásba.
A sivatag virágzik.

Rozália relief

Alszik Rozália. Rózsái közt hever.
Száz évig még? – a szív nem mérlegel,
kit verejtékes örömmel aláznál,
csak mosolyog, nagyobb ő a halálnál:
pestist elűző Csipkerózsika...
Itt mézporral kell takaróznia.
Liliom-illat van a mellkasában:
őt karoltad kamaszként bárki másban.
Megrezenő szírom: egy szürke faldarab.
Lehull keze, csattan a vakolat.

Reményik Sándor sírköve